

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

5 май 1982 година*

„Данък върху оборота при внос на стоки, доставени от частни лица”

По дело 15/81

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора на ЕИО от страна на *Gerechtshof de 's-Hertogenbosch*, (Нидерландия) по производството, висящо пред този съд между

Gaston Schul Douane Expeditie BV

и

Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen (митнически инспектор),
ROOSENDAAL

относно тълкуването на членове 13 и 95 от Договора за ЕИО и законността на член 2, точка 2, от Шеста директива на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр.1),

СЪДЪТ

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait и г-н O. Due, председатели на състав, г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart, г-н A. O'Keefe, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н A. Chloros и г-н F. Grévisse, съдии,

генерален адвокат; г-жа S. Rozès,

секретар: г-н A. Van Houtte,

прие настоящото

Решение

1. Със съдебно решение от 19 декември 1980 г., постъпило в Съда на 30 януари 1981 г., *Gerechtshof de 's-Hertogenbosch* (Районен апелативен съд), *Hertogenbosch*, е отправил четири преюдициални въпроса към Съда съгласно член 177 от Договора на ЕИО относно тълкуването на членове 13 и 95 от Договора на ЕИО и законността на член 2, точка 2 от Шеста директива на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1),

---

* Език на производството: нидерландски.

2. Дружество с ограничена отговорност Gaston Schul Douane Expéditeur BV,

– митнически агенти, внасят в Нидерландия спортно-увеселителна лодка втора употреба от името и за сметка на частно лице, постоянно пребиваващо в Нидерландия, което я е закупило във Франция от друго частно лице. Нидерландските данъчни органи е наложила данък добавена стойност върху този внос със ставка от 18 % върху продажната цена, което е нормалната ставка, която съществува в страната за доставки на възмездно прехвърлени стоки. Облагането с този данък е предмет на главното производство.

3. Нидерландските органи се позовават на нидерландския закон от 1968 г. относно данъка върху оборота и по-специално на член 1 от него. Съгласно тази разпоредба данъка върху оборота се дължи, от една страна, за доставените стоки и извършените услуги в страната на търговеца в хода на неговата търговска дейност и от друга страна, при вноса на стоките. Разпоредбата изпълнява член 2 Втората директива № 67/288 на Съвета от 11 април 1967 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки във връзка с данъка върху оборота – Структура и процедури за прилагането на общата система за данък добавена стойност (ОВ, специално издание на английски език 1967 г., стр. 16), член, чиито разпоредби бяха включени до голяма степен в посочения по-горе член 2 от Шестата директива № 77/388 на Съвета от 17 май 1977 г.

4. Когато възражението по това решение беше отхвърлено, на основание, че данъка е бил наложен в съответствие с нидерландското законодателство, Gaston Schul завеждат иск в *Gerechtshof de 's-Hertogenbosch*. Те твърдят, че данъка противоречи на разпоредбите на Договора на ЕИО, и по-специално членове 12 и 13 от една страна и член 95 от друга страна.

5. За да бъде възможно да се направи преценка на това твърдение, *Gerechtshof* е отпразвил до Съда следните преюдициални въпроси:

“1. Трябва ли облагането от държава-членка с данък върху оборота при внос на стоки от друга държава-членка, които са доставени от частни лица, да се разглежда като такса с равностоен на мито ефект по смисъла на член 13, параграф 2 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, ако, при доставката от частно лице на стоки, които вече са в тази държава-членка, не е имало облагане с данък върху оборота?

2. Ако на първия въпрос се отговори отрицателно, тогава, по смисъла на член 95 от Договора за ЕИО, трябва ли облагането от държава-членка с данък върху оборота при внос на стоки от друга държава-членка, които са доставени от частни лица, да се разглежда като вътрешно данъчно облагане, допълнително на това, което се налага на подобни вътрешни стоки, ако при доставката от частно лице на стоки, които вече са в тази държава-членка, не е имало облагане с данък върху оборота?

3. Ако на някои от двата посочени по-горе въпроси се отговори положително, трябва ли да се предполага, че точка 2 от член 2 от Шестата директива № 77/388

на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки по отношение данъка върху оборота е в съответствие с Договора за ЕИО и следователно недействителен дотолкова, доколкото разпоредбата изисква държавите-членки, в които се внасят стоки от други държави-членки, да облагат с данък добавена стойност без да се правят никакви изключения за стоки, доставени от частни лица, които, когато бъдат доставени в заинтересуваните държави-членки, няма да се обект на облагане с такива данъци?

4. Един положителен отговор на третия въпрос, означава ли, че е забранено на държава-членка да облага с данък добавена стойност вноса на стоки от друга държава-членка, доставени от частно лица, ако доставката на тези стоки в държавата-членка от частно лица, не е предмет на облагане от такъв данък?”

6. Въпросът, поставен от националния съд е насочен главно към установяване на това дали е в съответствие с разпоредбите на Договора за ЕИО, и по-специално с членове 12 и 13 от една страна и член 95 от друга, държава-членка да облага, съгласно директивите на Общността, с данък върху оборота под формата на данък добавена стойност при внос на стоки от друга държава-членка, доставени от субекти, които не подлежат на данъчно облагане (наричани по-долу “частни лица”)

7. Ищецът по главното производство, твърди, че данъка не е в съответствие с Договора за ЕИО, защото подобни стоки на територията на държавата-членка, доставени от частни лица, не се предмет на облагане с данък добавена стойност. Той по-нататък поддържа твърдението, че облагането с данък добавена стойност при внос на стоки от друга държава-членка, доставени от частни лица, поражда двойно облагане тъй като, за разлика от случаите, когато стоките са доставени от данъчно облагаеми лица, няма освобождаване по отношение плащането на данък добавена стойност в държавата-членка, от която се изнася. Като последица, данък добавена стойност, който се налага при внос на такива стоки, трябва да се счита като облагане с ефект, равностоен като мита или като дискриминиращо вътрешно данъчно облагане.

Относно общата система на облагане с данък добавена стойност

8. За да се оцени съдържанието на тези аргументи и за да се покрият факторите, които се изискват, за да се отговори на въпросите, зададени на Съда, е необходимо да се опишат накратко характеристиките, които са релевантни по делото, на системата за облагане с данък върху оборота, във формата на общата система за данък добавена стойност.

9. Общата система беше създадена, въз основа на членове 99 и 100 от Договора за ЕИО, от Първата директива № 67/227 на Съвета от 11 април 1967 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки относно данъка върху оборота (ОВ, специално издание на английски език 1967 г., стр. 14). Тя беше допълнена от Втората директива № 67/228 на Съвета от същата дата, която на свой ред беше заменена от Шестата директива № 77/388 на Съвета от 17 май, посочена по-горе.

10. По силата на член 2 от Първата директива на Съвета, принципът на общата система на данък добавена стойност, се състои в прилагането на общ данък върху потреблението на стоки и услуги, включително и продажбите на дребно, който е точно пропорционален на цената на стоките или услугите, независимо от броя на транзакциите, извършени в процеса на производство и дистрибуция преди етапа, на който данъка е окончателно дължим. Въпреки това, данък добавена стойност се дължи за всяка сделка, само след приспадане на стойността на данъка добавена стойност, директно от стойността на различните елементи, от които цената е съставена. Процедурата по приспадане на данък добавена стойност е уредена от член 17, параграф 2 от Шестата директива, така че само данъчно задължените лица да имат право да приспадат от данък добавена стойност, който те дължат, данък добавена стойност за стоки, върху които вече е наложен данък добавена стойност.

11. Това е основното в съдържанието на член 2 от Шестата директива, който гласи, че следните дейности подлежат на облагане с данък върху добавената стойност: “Доставката на стоки или услуги, извършвана възмездно на територията на страната от данъчно задължено лице, действащо в това си качество” (точка 1) и “Вносът на стоки” (точка 2). Член 4 от Шестата директива определя “Данъчно задължено лице” като всяко лице, което самостоятелно извършва на което и да било място някоя от стопанските дейности, включително дейности на производители, търговци и доставчици на услуги, в т.ч. минодобива и земеделските дейности, и упражняването на свободни професии. Член 5 от Шестата директива определя “Доставка на стоки” като прехвърляне на правото на разпореждане с материално имущество в качеството на собственик” дотолкова, доколкото вноса на стоки се определя от член 7 от Шестата директива като “влизане на стоки на територията на страната”.

12. Шестата директива също така хармонизира концепциите за данъчно събитие и изискуемост на данъка (член 10) и облагаема сума (член 11). Случаите на освобождаване от заплащане на данък са посочени в членове 13 и 14 от Шестата директива. Износът на стоки от Общността и подобни сделки също са освободени (член 15).

13. Следва е да се наблегне на това, че Директивите осъществяват само частична хармонизация на системата за данък добавена стойност. Съобразно настоящото състояние на правото на Общността, държавите-членки са свободни, *inter alia*, да определят ставката на данък добавена стойност, но винаги при условие, че ставката, която се прилага при вноса на стоки е една и съща с тази на доставката на подобни стоки на територията на страната (член 12 от Шестата директива).

14. От анализа, направен на характеристиките на общата система за данък добавена стойност, както е описано по-горе, може да се заключи, че от една страна, що се отнася до сделки в държава-членка, данъчното събитие се състои в възмездната доставката на стоки от данъчно задълженото лице, действащо като такова, а доколкото се отнася до вноса, данъчното събитие се състои във влизането на стоката на територията на държавата-членка, независимо от това дали има сделка или не, и независимо от това дали сделката се е извършила възмездно или безвъзмездно, от данъчно задължено или частно лице.

15. Следователно въпреки, че доставките за износ са освободени от данък добавена стойност, независимо от това дали са извършени от данъчно задължени или частни лица, само данъчно задълженото лице има право на приспадане. Като резултат, само за стоките, които са доставени за износ от данъчно задължено лице или от негово име, може да се приспаднат всички данъци добавена стойност, които се прилагат в страната, от която се изнася, доколкото стоките, доставени за износ от частни лица остават облагаеми с данък добавена стойност пропорционално на тяхната цена по времето на извършване на износа. Тъй като вносите е предмет на облагане с данък добавена стойност в страната, в която се внася, съществуват случаи, при които се получава двойно данъчно облагане и в страната, от която се изнася и в страната, в която се внася.

16. Преюдициалните въпроси трябва да бъдат разглеждани на основата на тези аспекти от общата система.

По първия въпрос: тълкуване на членове 12 и 13 от Договора за ЕИО

17. Първият въпрос, който *Gerechtshof* отправя е по съществува дали е в съответствие с членове 12 и 13 от Договора за ЕИО да се облага с данък добавена стойност вноса на продукти от друга държава-членка, доставени от частни лица, ако такъв данък не се налага при доставката на подобни продукти от частни лица на територията на държавата-членка, в която се внася.

18. Съгласно установената практика на Съда, забраните за облагане, в отношенията между държавите-членки, с такси с равностоеен на мито ефект, се отнасят до всички данъци, които са дължими при внос или поради него и които, както специално се прилага при внесените стоки, изключвайки подобни вътрешни стоки, накрая имат същия ефект върху свободното движение на стоки като митата, като утежнява цената на първата стока.

19. Основните характеристики на таксите с равностоеен на мита ефект, и по-специално, което ги разграничава от вътрешните данъци, е следователно тази, че влияят само върху внесените стоки, докато вътрешните данъци влияят и върху внесените стоки и върху вътрешните продукти.

20. Съдът въпреки това признава, че паричните задължения, дължими върху стоки, внесени от държава-членка и които не са идентични или подобни на вътрешни стоки, не представляват такса с равностоеен на мито ефект, а вътрешни данъци по смисъла на член 95 от Договора за ЕИО, ако е част от общата система на вътрешните такси, приложими систематично към категории стоки, съгласно обективни критерии, които се прилагат без оглед на произхода на стоките.

21. От тези разсъждения става ясно, че данък от вида, визиран от националния съд, няма елементите на такса с равностоеен на мито ефект при внос по смисъл на член 12 и член 13, параграф 2 от Договора за ЕИО. Такъв данък е част от системата на данък добавена стойност, чиято структура и основни черти, управляващи нейното прилагане, беше утвърдена от Съвета чрез приемането на хармонизиращи директиви. Тези директиви създават общи процедури по

облагане с данък, които систематично покриват, съгласно обективните критерии, сделките, извършени на територията на държавата-членки, както и сделките при внос. Трябва да се отбележи, по-специално в това отношение, че съгласно общата система вносет и доставката на подобни стоки са предмет на едни и същи данъци. Като резултат, въпросният данък трябва да се разглежда като неразделна част от общата система вътрешно облагане за целите на член 95 от Договора за ЕИО и неговото съответствие с правото на Общността трябва да се разглежда в контекста на този член, не в този на член 12 и последващите на Договора за ЕИО.

22. Следователно на първия въпрос трябва да се отговори в смисъл, че данък добавена стойност се налага от държава-членка върху вноса на стоки от друга държава-членка, доставени от частни лица, когато такъв данък не е наложен върху доставката на подобни стоки от частни лица на територията на държавата-членка, в която се внасят стоките, не представлява такса с равностоен на мито ефект при внос по смисъл на член 12 и член 13, параграф 2 от Договора за ЕИО.

По втория въпрос: тълкуване на член 95 от Договора за ЕИО

23. В своя втори въпрос *Gerechtshof* пита дали облагането с данък добавена стойност върху вноса на стоки от друга държава-членка, доставени от частни лица, е в съответствие с член 95 от Договора за ЕИО, когато такъв данък не е дължим при доставка на подобни стоки от частни лица на територията на държавата-членка, в която се внасят стоките.

24. Ищецът по главното производство твърди, че такава разлика в третирането противоречи на член 95 от Договора за ЕИО, тъй като, от една страна, вреди на доставката на стоки между частни лица, пребиваващи в различни държави-членки, в сравнение с доставката от частни лица, пребиваващи в държавата-членка, в която се внася, и от друга страна води до двойно облагане що се отнася до стоки, преминали граница, за разлика от които, стоките доставени от данъчно задължени лица, няма опрощаване на данък за износ.

25. Държавите-членки, които участват в процеса, Съвета и Комисията, твърдят, че премахването на двойното данъчно облагане в Общността, колкото и желано да бъде, може да се постигне само чрез постепенно хармонизиране на националните данъчни системи съгласно член 99 или 100 от Договора за ЕИО, а не чрез прилагането на член 95. В подкрепа на този довод, беше заявено, че двойното облагане е последица от факта, че Договора за ЕИО, чрез запазване правомощията по отношение на вътрешното данъчно облагане за държавите-членки, позволява да останат данъчни граници.

26. Съгласно системата на Договора, целта на разпоредбите на член 95 от Договора за ЕИО, в съответствие с разпоредбите за премахване на митата и таксите с равностоен на мита ефект, е да се гарантира свободното движение на стоки в Общността при нормални условия на конкуренция чрез премахване на всички форми на защита, които могат да се появят от прилагането на дискриминационни вътрешни данъци върху стоки от други държави-членки.

27. Член 95 от Договора за ЕИО основно се основава на сравнението с вътрешното облагане с данъци, което се осъществява при внос на стоки, което се прилага и по отношение на подобни вътрешни стоки. За правилното прилагане на този член е необходимо да се сравнят тези стоки от гледна точка на облагането, като се вземе предвид данъка за всяка стока или във всеки един етап от пазарния процес, данъчната основа и процедурата за облагане с този данък.

28. Член 95 от Договора за ЕИО не възпрепятства облагането с данък добавена стойност при внос на стоки, когато доставката на подобни стоки на територията на държавата-членка също се облага с такъв данък. Съответно е необходимо да се разгледа въпроса дали при внос на стоки се дължи данък добавена стойност, когато при доставката на подобни стоки на територията на страната, в настоящия случай доставка от частно лице, такъв данък не се дължи.

29. В това отношение държавите-членки, които участват в процеса, Съвета и Комисията поддържат, че данък добавена стойност се дължи при внос, при условие, че ставката на данък добавена стойност, данъчната основа и процедурата по облагането, са едни и същи като тези за доставката на подобни стоки от данъчно задължени лица на територията на тази държава-членка. Те твърдят, че облагането с данък просто поставя внесените стоки в същата позиция като подобните вътрешни стоки, по отношение на данъчните тежести, наложени върху двете категории. Вътрешните продукти вече са били обект на облагане с данък добавена стойност на територията на държава-членка. Тъй като този данък рефлектира върху пазарните цени на стоките от втора употреба, ефекта на данъка добавена стойност, с който се облага вноса, е главно да компенсира за остатъка от този данък и по този начин да създаде, от гледна точка на пълен неутралитет относно търговията вътре в Общността, равенство при третирането на вътрешните и чуждестранни продукти.

30. От друга страна ищецът по главното производство, твърди, че има нарушение на принципа за еднакво третиране, тъй като внесените стоки от частни лица са вече обременени от данък добавена стойност, наложен в държавата-членка, от която се изнасят, и няма опрощаване на данък при износ.

31. Може да се отбележи, че при настоящото състояние на правото на Общността, държавите-членки, по силата на член 95 от Договора за ЕИО, са свободни да налагат същите такси върху внесените стоки, както при данък добавена стойност, с които те облагат подобни вътрешни стоки. Въпреки това, плащанията са оправдани само дотолкова доколкото внесените стоки не са били вече обременени с данък добавена стойност в държавата-членка, от която се изнасят стоките, тъй като в противен случай, данъка при внос, фактически би представлявал допълнителна парична тежест върху вносните продукт повече от колкото за вътрешните стоки.

32. Това становище изхожда на първо място от условията на член 95 от Договора за ЕИО, които забраняват не само прякото, но и косвено облагане с вътрешни данъци на стоки от други държави-членки, по-високо от това за подобни вътрешни стоки. Тази забрана не би се спазвала, ако внесените стоки могат да бъдат обект на данък добавена стойност, с който се облагат подобни

вътрешни стоки, без да се взема предвид съотношението на данъка добавена стойност, който все още тежи върху тези стоки по време на техния внос.

33. Такова тълкуване отговаря на нуждата да се вземат предвид целите на Договора за ЕИО, които са определени в членове 2 и 3, между които се отбелязва на първо място създаването на общ пазар. Концепцията за общ пазар, както се определя от Съда в една поредица от решения, включва премахването на всички пречки пред пазара в Общността за да се обединят националните пазари в един пазар, като се постигнат условия възможно най-близки до тези на действителния вътрешен пазар. Важно е, че не само търговията като такава, но също и частните лица, които извършват икономическа дейност и сключват сделки извън националните граници, трябва да могат да се ползват от предимствата на този пазар.

34. В последствие, е необходимо също така да се вземе предвид данъка добавена стойност, наложен в държавата-членка, от която се изнася, с цел да се определи дали съответства на изискванията на член 95 от Договора за ЕИО за облагане с данък добавена стойност на стоки от друга държава-членка, доставени от частни лица, когато доставката на подобни продукти на територията на държавата-членка, в която се внасят стоките, не се облага. Съобразно с това, доколкото такива вносни продукти, доставени от частни лица, не могат законно да се ползват от предимствата на приспадане на данъка при износ и по този начин остава да се облагат при внос с част от данъка добавена стойност, който дължат при внос, трябва да се намали остатъка от данък добавена стойност на държавата-членка, от която се изнася, който все още се съдържа в стойността на стоката, когато се внася. Стойността на това намаление обаче може да не е по-голяма от стойността на данък добавена стойност, фактически платен в държавата-членка, от която се изнася.

35. Държавите-членки, които са взели участие в тези дела възразяват на това тълкуване на основание, че е трудно да се провери платения данък добавена стойност в държавата-членка, от която се изнася, тъй като двете данъчни ставки и техните данъчни основи могат да бъдат различни пред различните периоди от време.

36. В този смисъл, трябва да се отбележи, че лицето, което търси освобождаване от или приспадане на данъка добавена стойност, който обикновено се налага при внос, е това, което трябва да докаже, че отговаря на условията за такова освобождаване или приспадане. Съответно, държавите-членки, в които се внася, са свободни да изискват от такъв вносител да представи необходимите писмени доказателства, че данък добавена стойност е бил наложен в държавата-членка, от която се изнася стоката и че все още тежи върху вноската стока.

37. По-нататък, държавите-членки твърдят, че създаването на система, която да гарантира пълен неутралитет на вътрешното данъчно облагане по отношение на търговията вътре в Общността, може да се случи само при строго прилагане на принципите на данъчното облагане в държавата-членка по предназначение и че това би означавало пълно опрощаване на данъка на всички стоки по време на износа. Политическите институции на Общността, са тези които трябва да приемат такова решение, тъй като то изисква избор на политическо ниво.

38 Въпреки това, създаването на система на пълен неутралитет в областта на конкуренцията, включваща пълно опрощаване на данъка на всички стоки при износ, всъщност представлява въпрос на законодателно уреждане от Общността, при положение, че такава система не е създадена, член 95 от Договора за ЕИО не позволява на внасящите стоки държави-членки да прилагат техните системи за данък добавена стойност към внесените стоки, по начин, по който противоречи на принципите, формулирани в този член.

39. Накрая, също така е необходимо да се отхвърлят възраженията, основани на възможните трудности от технически и административен характер, които могат да се появят като резултат, ако се вземе предвид данъка добавена стойност, наложен в държавата-членка, от която се изнася, както и тези възражения, които се основават на нуждата от предотвратяване на заобикалянето на закона и нарушаването на конкуренцията в Общността. Първата категория възражения трябва да се отхвърли, тъй като лицето, което търси ползи от освобождаването от или приспадането на данък добавена стойност при внос, е това, което трябва да предостави доказателства, че условията са спазени. Втората категория възражения не е уместна, тъй като облагането с различен данък добавена стойност, премахва всеки стимул за промяна на търговията.

40. На втория въпрос трябва съответно да се отговори, че данъка добавена стойност, който държавите-членки налагат при внос на стоки от други държави-членки, доставени от частни лица, когато такъв данък не се налага за доставката на подобни стоки от частни лица на територията на държавата-членка, в която се внася, представлява вътрешно облагане освен това, което се налага на подобни вътрешни стоки по смисъл на член 95 от Договора за ЕИО, до степен, до която остатъчната част от данък добавена стойност, платен в държавата-членка, от която се изнася, който все още се съдържа в цената на вносната стока, не е взет предвид. Тежестта да докаже фактите, които обосновават вземането предвид на данъка, пада върху вносителя.

По третия въпрос: действителността на член 2, точка 2 от Шестата директива

41. Третият въпрос засяга действителността на член 2, точка 2 от Шестата директива дотолкова, доколкото налага данък добавена стойност върху вносни стоки от друга държава-членка и доставени от частни лица.

42. Изискванията на член 95 от Договора за ЕИО имат задължителен характер и не позволяват дерогация от някоя от мерките, приети от институциите на Общността. Въпреки това, от посочените по-горе съображения следва, че този член не забранява по общ начин налагането на данък добавена стойност върху внос на стоки, въпреки, че доставката на подобни вътрешни стоки на територията на държавата-членка, в която се внася, не е предмет на облагане, а просто изисква част от данъка добавена стойност, платен в държавата-членка, от която се изнася и който все още тежи, да бъде взет предвид.

43 Като резултат, няма основания да се счита, че член 2, точка 2 от Шестата директива, съгласно който "вносът на стоки" е предмет на облагане с данък добавена стойност, е недействителен. Просто е необходимо да се определи

обхвата на тази разпоредба и да се тълкува по начин, съобразен с изискванията на Договора за ЕИО, посочени по-горе.

44. На третия въпрос, следователно, трябва да се отговори, че член 2, точка 2 от Шестата директива 77/388 от 17 май 1977 г. е в съответствие с Договора за ЕИО и следователно действителен, тъй като трябва да бъде тълкуван не като представляващ пречка пред задълженията по член 95 от Договора за ЕИО, което трябва да се взема предвид, а за целите на това да се прилага данък добавена стойност при внос на стоки от друга държава-членка, доставени от частни лица, когато такъв данък е наложен за доставката на подобни стоки от частни лица, на територията на държавата-членка, в която се внася, да се вземе предвид остатъка от данък добавена стойност, платен в държавата-членка, от която се изнася и който все още се съдържа в цената на стоката, когато се внася.

По четвъртия въпрос: прякото действие на член 95 от Договора за ЕИО.

45. Съгласно формулировката, четвъртият въпрос се отнася само до обявяване на последиците, произтичащи от член 2, точка 2 от Шестата директива, за недействителни. Въпреки това, от анализа на въпроса е ясно, особено в контекста на отговорите, дадени на първите три въпроса, че националният съд основно се позовава на прякото действие на член 95 от Договора за ЕИО и последиците от това действие върху националните закони и върху условията, при които те се прилагат.

46. Съгласно създадената практика на Съда, тази разпоредба съдържа забрана за дискриминация, която представлява ясно и напълно безусловно задължение и неговото прилагане и действие не са предмет на приемане на никакви мерки от институциите на Общността или държавите-членки. Така забраната произвежда пряко действие и създава за лицата лични права, които националните съдилища са длъжни да защитават.

47. Като резултат, доколкото тази разпоредба, както е тълкувана от Съда, ограничава условията, при които може да се налага данък добавена стойност при внос на стоки от друга държава-членка, доставени от частни лица, държавите-членки са задължени да се съобразят с него и да не прилагат други разпоредби, противоречащи на нея, които може би се съдържат в тяхното национално право.

48. На четвъртия въпрос, следователно, трябва да се отговори, че член 95 от Договора за ЕИО, забранява на държавите-членки да налагат данък добавена стойност върху внос на стоки от други държави-членки, доставени от частни лица, когато такъв данък с налага за доставка на подобни стоки от частни лица на територията на държавата-членка, в която се внася, до степен до която остатъка от данък добавена стойност, платен в държавата-членка, от която се изнася и който все още се съдържа в цената на стоката, когато се внася, не е взет предвид.

По съдебните разноси

49. Разходите, направени от правителството на Нидерландия, от правителството на Франция и от правителството на Италия и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе относно разноските.

По изложените съображения

СЪДЪТ

като се произнася по въпросите, отправени от *Gerechtshof de 's-Hertogenbosch*, с решение от 19 декември 1980 г. реши:

1. Данък добавена стойност се налага от държава-членка върху вноса на стоки от друга държава-членка, доставени от частни лица, когато такъв данък не е наложен върху доставката на подобни стоки от частни лица на територията на държавата-членка, в която се внасят стоките, не представлява такса с равностоен на мито ефект при внос по смисъл на член 12 и член 13, параграф 2 от Договора за ЕИО.

2. Данъка добавена стойност, който държавите-членки налагат при внос на стоки от други държави-членки, доставени от частни лица, когато такъв данък не се налага за доставката на подобни стоки от частни лица на територията на държавата-членка, в която се внася, представлява вътрешно облагане освен това, което се налага на подобни вътрешни стоки по смисъл на член 95 от Договора за ЕИО, до степен, до която остатъчната част от данък добавена стойност, платен в държавата-членка, от която се изнася, който все още се съдържа в цената на вносната стока, не е взет предвид. Тежестта да докаже фактите, които обосновават вземането предвид на данъка, пада върху вносителя.

3. Член 2, точка 2 от Шестата директива 77/388 от 17 май 1977 г. е в съответствие с Договора за ЕИО и следователно действителен, тъй като трябва да бъде тълкуван не като представляващ пречка пред задълженията по член 95 от Договора за ЕИО, което трябва да се взема предвид, а за целите на това да се прилага данък добавена стойност при внос на стоки от друга държава-членка, доставени от частни лица, когато такъв данък е наложен за доставката на подобни стоки от частни лица, на територията на държавата-членка, в която се внася, да се вземе предвид остатъка от данък добавена стойност, платен в държавата-членка, от която се изнася и който все още се съдържа в цената на стоката, когато се внася.

4. Член 95 от Договора за ЕИО, забранява на държавите-членки да налагат данък добавена стойност върху внос на стоки от други държави-членки, доставени от частни лица, когато такъв данък се налага за доставка на подобни стоки от частни лица на територията на държавата-членка, в която се внася, до степен до която остатъка от данък добавена стойност,

платен в държавата-членка, от която се изнася и който все още се съдържа в цената на стоката, когато се внася, не е взет предвид.